

GÉCZI János

A múltról

Végtelen, szikcserezett pusztaság,
 itatókút lidérc lángjával, piros tövű náddal.
 Nem létezik más, mint tépett felület,
 kitörölt szó, varasodott kaparás,
 horzsolt beszövődés, nyúzott,
 szétroncsolt anyag, zilált szövet,
 amelyek nem fedik el mégsem a bűnjeleket.

Az arcról és az igazolványképről szólni
 annyi, mint elmondani, milyen
 a megpocsékolt és üres múlt.
 A 6H-s ceruza fűként satíroz,
 grafitzürkéje befed mindent,
 akár az igazságtalan
 vagy a megérdemelt, szörnyűséges halál.
 Nincs stílusa annak, amihez közöm lehetett.
 A múlt olyan átlátszó tükör,
 amely a látszattal elegyíti a valóságot.

A rózsákról

kollázs DZ-nek

A Bartók rádiót hallgatva a szokásosnál
 lassabban telik az idő, augusztusban járva,
 nyár közepe múltán, az ilyesmire ügyelni kell.
 A rózsák abbahagyják a virágzást,
 színüket veszítik, mint kármin a tejben,
 s az időt úgy mérik, hogy csupán
 a delelő nap reflektorát figyelik,
 s a harmincegyedik után hónapot váltanak.
 A maradék egy-két bimbó torzulni kezd,
 az ágak visszafejlődnek, a bokor
 összeaszalódik, magába roskad,
 s helyén egy kilobbant csonk marad.
 Még meg lehet számolni, hány szíromnyi
 egy virág, s hogyan hullik alá, ha lehull,
 és vörösselyem-ágyat terít a bokor alá,
 melyre rájárnak a hangyák, picit aludni.
 Számolható, mennyi a gallyakon a túske,
 mennyit vesztett zöldjéből a levél,
 s a kertész hányszor hajol le, hogy nézze,
 kiszárad-e, vagy immár kiszáradt.

Nézet-eltérések

A veduta kompozíciójában,
 hogy a táj az ablakban látszik, látható,
 a világ mint tartja kordában az embert,
 holott csak magát zárja előle el.
 A tegnapban napfürdőznek
 az egymásra zsúfolt kellékek,
 ám a szoba félhomályában az óra
 a valós idő előtti két percet mutatja.
 A folyópart ligetében feltűnik,
 mint főnév mellé sorolt jelző, a sorminta,
 amelyben a bekezdés mintázata megnézhető.
 S kicsúszik a láb alól a talaj.
 A meredek part gerincéről zuhan a folyóba
 az áldozat, de mivel a filmet félidőtől nézed,
 a központi jelenet számodra ismeretlen.
 A textúra, a biotóp, az idegtépő zúgás
 az események mögött marad.
 Az nem, amiként az univerzum
 megmutatkozik és jelenvalóvá válik.